

SAMOBORSKI LIST

Ljetovališni vjesnik

„Samoborski list“ izlazi 1. i 15. u mjesecu.
PRETPLATA na cijelu godinu stoji K 4.—, na po godinu K 2.—, a na četvrt godine K 1.—. S poštom stoji 48 filira na godinu više, a u Americu K 1.40 na godinu više.
Pojedini broj stoji 20 filira.

Odgovorni urednik: Dr. Mijo Juratović.

Uprava se nalazi u Šmidhenovoj ulici broj 22, a otkupništvo u „Samoborskoj tiskari“ S Šeka, trg Leopolda Salvatora.

OGLASE prima uprava, a plaća se za peti redak u redakcijskom dijelu po 20 fil. u oglasnom 10 fil. Za oglase, koji se više puta uvršćuju, daje se znatan popust.
Novci se šalju upravi, a rukopisi uredništvu „Samob. lista“. Neplaćena se pisma ne primaju. Rukopisi se ne vraćaju.

GODINA II.

U Samoboru, 15. veljače 1907.

BROJ 4.

U Samoboru, dne 15. veljače 1907.

Odlukom zemaljskoga zdravstvenoga vijeća pri koncu godine 1906. priznaje se Samoboru značaj klimatičkog lječilišta, te je trgovišno zastupstvo pozvano, da izradi statut i da ga predloži zemaljskoj vladi na odobrenje.

Zakon od 25. ožujka 1906. o zdravstvu, koji će još tijekom ove godine stupiti na snagu određuje glede lječilišta poput Samobora slijedeće uvjete: da postoji dovoljan broj zdravih stanova, da je osigurana opskrba sa zdravim jelom i pićem i da se predloži statut, kućni red, cjenik stanova, kupališta, jela i pića. Statut odobrava kr. zemaljska vlada kao i kupališni i kućni red, a cjenik soba i kupelji, cjenik jela i pića vidimuje nadležna upravna oblast I. molbe, koja vrši neposredni nadzor nad lječilištem. Kr. zemaljska vlada podijeljuje dopuštenje, da se u lječilištu mogu ubirati lječilišne pristojbe (pristojbe za glazbu i poljepšanje mjesta i u druge slične svrhe). Te pristojbe smiju se upotrijebiti samo u svrhe lječilišta, pa se iz njih imade stvoriti lječilišna zaklada. Iznos pristojbi, te tko ih je dužan plaćati, te kako se ubiru, valja ustanoviti u pristojbeniku, koji odobrava zemaljska vlada. Osim osobe, obavezane na plaćanje tih pristojbi, jamči za ove i onaj, kod koga je ta osoba na stanu. U lječilištu, gdje se ubiru spomenute pristojbe, ima da bude lječilišno povjerenstvo, kojemu je glavna zadaća, da upravlja lječilišnom zakladom, te unapređuje interese lječilišta i posjetitelja. Lječilišta mora da imaju sve uredbe, koje su potrebite prema njihovoj vrsti i lječidbenom načinu, te koje odgovaraju znanosti. Prema potrebi valja da lječilišta imadu trijemove, gdje gosti šeću, pitku vodu, dvorane za zabavu, čitanje i odmor, še-

tališta, glazbu. U svakom lječilištu neka bude najveći mir, napose u noćno doba. U svim lječilištima valja točno ubilježiti razmjere vremena i topline za čitavo vrijeme lječilišne sezone.

U svakom lječilištu valja sastaviti lječilišno povjerenstvo, koje imade izdavati odredbe glede: stanova, prijavljivanja gostiju i stranaka po stanodavcima, uređivanja tržišta i nadzora nad prodajom živeža i pića, održavanja javne čistoće, polijevanja ulica u ljetno doba, načina pobiranja raznih lječilišnih odredbina, održavanja dnevnog i noćnog mira s naznakom dobe, do koje se noćne zabave smiju držati, uzdržavanje nasada šetališta i inih uredbi. U onim lječilištima, u kojima se ubiru lječilišne i ine pristojbe, valja osnovati lječilišnu zakladu, u koju teku sve pristojbe, prihodi po povjerenstvu priređenih zabava i koncerata, te darovi i legati.

Statut dakle, koji se imade zemaljskoj vladi predložiti na odobrenje, imade ustanoviti teritorij klimatičkog lječilišta Samobora, sastav lječilišnoga povjerenstva, trajanje sezone i ustanovljenje lječilišnih i glazbenih pristojbi. Mi ćemo se na ovo pitanje još i pobliže osvrnuti.

Školsko pitanje

u polit. upravnoj općini Podvrh.

Zagrebački dnevnik „Hrvatska“ u broju 33. od g. ov. mj. govori o školama opć. Podvrh ističući pravom, da je polovica žiteljstva iste općine isključena od blagodatni škole jednostavno s razloga, što ne ima škola, a u onim školama, koje za silu opstojе, ne ima dovoljno mjesta niti za polovicu školskih obavezanika tih školskih područja.

Pisac „Hrvatske“ nalazi uzrok tomu žalosnomu stanju školskog pitanja opć. Podvrh u tom, što je ta

olujina nad sivim, mrtvim kamenima staroga grada i u ovo doba, što ga se spominju današnji stanovnici mjesta! I zakotrljalo se suro kamenje sa svoje visine, i našli su ga ljudi drugi dan podno brijega.

A jedan kamen povrh najviše gradske kule prkosi baš junački zubu vremena. Udar na sa svoje visine svakomu ravno u oči. A stoji već dugo — dugo ovako i to uvijek u istom položaju i s istom najbližom kamenom okolinom. Najstariji ga se ljudi drugojačije i ne sjećaju; na svim slikama staroga grada od blizu sto godina natrag jednako stoji taj kamen osamljen, ponosno se ističući kao najviši na čitavoj gradini.

Kad bi se taj kamen jednoga dana srušio sa svoga mjesta, to bi se općeno opazilo. Nešto bi nedostajalo domaćem čovjeku, kadgod bi svratio svoj pogled prema staroj gradini. To bi bio golem gubitak za stari grad, a ona najviša kula puno bi izgubila od svoga lica, od svoje izrazitosti i vrijednosti u očima svijeta. O tome su svi žitelji mjesta potpuno uvjereni . . .

Jednoga dana navalila opet oluja; snažna s usijanim gromovima i oblačinama crnim. Pucale su grane, lomilo se drveće, kidalo se kamenje sa gradine sive.

Došao je red i na onaj kamen, što je stajao osamljen na najvišoj kuli, i što je gotovo čitavo stoljeće odolijevao. Srušio se za burne noći sa svoje visočine.

Drugi je dan odmah svaki stanovnik mjesta opazio, da je kula bez onoga kamena. I svima je bilo silno žao za kamenom, i svi su bili uvjereni, da je s njegovim padom nastala praznina, koja će se svagda živo osjećati, i koja se ne će ničim više moći da ispuni. Svaki pogled prema gradini jasno će to posvjedočavati.

Pogledavaju ljudi na svoj stari grad, — oni isti, što su ga dugo — dugo gledali s onim palim kamenom na najvišoj kuli. Dive se još uvijek starom gradu i ponose se drevnom građevinom.

polit. općina prevelika, pak opć. zastupnici natežu svaki na svoju stranu, a ne imaju zajedničkih interesa. Prema tomu svomu mišljenju nalazi pisac lijek za odstranjenje rane, to jest za poboljšanje i uređenje školskih prilika u osnivanju manjih općina dakle u razdijeljenju sadanje upravne općine Podvrh.

Mi se u tom ne slažemo sa pisanjem „Hrvatske“ ne samo zbog načelnih nazora, da je cijepanje općina u same male proti duhu zadrugarstva, koji danas ovejava zabrinute rodoljube i radnike u svakoj struci, nego i zbog toga, što je p. gibeljno vezati ozdravljenje rečenih školskih neprilika uz uvjet cijepanja općine, jer to znači uopće odgadati prešnu potrebu škola na daleka vremena. Cijepanje općina jest dugotrajni proces i u onim prilikama, gdje bi svi čimbenici bili za cijepanje, a kamoli ovdje, gdje su gotovo svi proti cijepanju općine.

Ostavimo dakle na stranu osnivanje novih polit. općina, a radimo najprije i odmah za poboljšanje školskih prilika.

Pitajmo se iznajprije, da li se u tom pitanju već što radilo i ako da, gdje to zapinje.

Kod županijske oblasti našli bismo debele spise o ventiliranju toga pitanja, u štedionici imamo već lijepu svoticu od blizu 16. tisuća for. kao zakladu za podržanje škola, pa ipak ne ima nikakvoga uspjeha već tolike godine. Gdje je krivnja? Zar u samom opć. zastupstvu i školskim odborima, koji su već stvorili zaključke, da se ima podići škola za župu Noršić selo, koja je najviše udaljena od sjela općine i koja ne ima od 1.600 duša niti 3-4 pismena žitelja; da se nadogradi škola u Rudama za drugu školsku sobu; da se smijesti škola u središte napučenih sela prema Savskoj ravlini (Hrastina, Domaslovac Farkaševac, Vrbovec, Medsave Celine, Gradna sa žiteljstvom od 1.800 duša) i konačno da se uredi škola u Mirnovcu za sela: Kladije, Slavagora, Veliku i Malu Rakovicu sa 1.200 žitelja.

Za Savsku ravlinu (npr. Vrbovcu) i za Mirnovec nije za prvi čas ni potrebno graditi školskih zgrada, jer se mogu zato adaptirati mnogobrojne ondje stojeće gosposkičke prazne zgrade, pak bi općina plaćala za školu tek najamninu.

Za gradnju škole u Noršić selu, za dogradnju u Rudama, za najam potrebnih prostorija u Vrbovcu i

No zaboraviše već davno na onaj pali kamen, gotovo sasvim zaboraviše . . .

Priučilo se oko na promjenu.

Sad su drugi kamenovi najviši, i drugo se kamenje otkida sa zidova rušeći se lagano, gotovo neopaženo u tihe osjenjene, daleke dubine . . .

LISTAK.

Društvo hrv. sveučilišnih građana za pouku analfabeta. Već treću godinu postoji u Zagrebu ovo rodoljubno društvo, koje ima plemenitu zadaću, da narod naš podigne iz tmine neznanja. Djelovanje ovoga društva posvećeno je onima, kojima je pouka od najveće potrebe, naime ljudima, koji su već prekoračili dobu, propisanu za pučku školu, a koji ipak još ne znadu čitati ni pisati. Svake godine priređuje ovo društvo diljem čitave domovine mnogo tečajeva za nepismene, pak je prošle godine i u Samoboru priređilo 2 ovakova tečaja, u kojima je do 40 nepismenih ljudi za kratko vrijeme, s malenim trudom i bez svakoga troška naučilo čitati i pisati. I ljetos kani to društvo otvoriti u Samoboru takav tečaj, koji će početi u nedjelju dne 17. o. mj. u 4 sata popodne u pučkoj školi samoborskoj. Svako, komu je stalo do prosvjete našega naroda, neka uznastoji skloniti što više nepismenih, da se prijave za taj tečaj, a gospodari i poslodavci mole se još posebice, da svojoj nepismenoj služinčadi i namještenicima omogućе polazak toga tečaja. Tečaj će trajati 3 tjedna, a svaki će se tjedan obučavati tri puta i to u vrijeme kad će to najmanje smetati drugomu poslu onih, koji se u tečaj prijave. Obuka je potpuno besplatna, te polaznici tečaja, osim posve neznatnoga izdatka za čitanku, nemaju nikakih drugih izdataka. Najsiromašniji polaznici dobit će i čitanke badava.

Kamen.

(Iz zbirke crtica: „Potezi“.)
Napisao Bogumil Toni.

Stoji gradina siva na brijegu više ljepuša gradića. Stara je to iznemogla gradina, na pola već gotova ruševina. Krova nema već sto godina, tek zidovi stoje, — gofi, nemoćni zidovi.

Pogledavaju ljudi na gradinu sivu i misle na daleka prošla vremena, o kojima stara knjiga piše i kojih je gradina živim pomenikom.

Stanovnici mjesta posve su se priučili na svoj „stari grad“. Njihova je najranija misao vezana o nj i uspomene se njihovog djetinjstva dotiču ovih surih kamenova. I sjećaju se svi, kako su im još djed ili baba, otac ili majka pričali o drevnoj gradini, o njenim davnim gospodarima, o borbama, što su se vodile poradi nje, o blagu, što mora biti ondje negdje pokopano, i još mnogo toga se spominju.

A silka staroga grada stoji u njihovoj duši od najranije njihove dobi jednaka, nepromijenjena, regbi uklesana.

Nije ni čudo. Ta svaki pogled, što ga dignu prema brijegu, zahvaća i ono suro, mrtvo kamenje, od kojega je sazdana stara gradina. I tako to već biva dane, mjesec, godine.

Ti ljudi, što ljube iskreno i od srca svoje rođeno gnijezdo, gotovo ga i ne mogu da zamisle bez „staroga grada“. On im je i u svome ruševnom stanju jednako mio i drag, i svi bi žalili i jade jadovali, kad bi ga jednoga dana nestalo s onog povišenoga mjesta.

Alli tko da tu pomogne.

Zub vremena krši lagano, sigurno. Kamen se za kamenom otkida od gradine sive, i spušta se niz brijeg, pa nema sumnje: jednom će unuci ili praunuci današnjih ljudi pričati djeci svojoj, kako je tamo i tamo nekoć stajala gradina stara . . . A koliko se puta nadvila ljuta bura nad ovom gradinom, koliko je puta zalgrala crna

Mirnovec dotiče gornja svota uz kaki ili nikaki još posebni procent nameta.

Radi se još o plaći učitelja za te nove snovane škole u Vrbovcu, Mirnovec i drugu učiteljsku silu u Rudama.

Taj izdatak za dvije učiteljske sile namirio bi se od ove svote 1.200 for, koja je uvrštena za uzdržavanje škole Podvrh u Samoboru, koja doista ne odgovara svojoj svrsi niti gledom na žalosnu i nezdravu prostoriću tik uz pola otvorene uze kot. suda niti gledom na pregolem broj uškolvane djece a i preveliku udaljenost sela do te škole, pak bi imala prestati.

Školu u Noršić-selu pripravan je preuzeti ondješnji mladi župnik za malenu nagradu, dok se ne stvore novi zakoni, koji će prenijeti plaćanje učitelja na račun zemaljskoga školskoga fonda, kako to biva već odavna u Cislajtanciji n. pr. u našoj neposrednoj blizini preko Bregane u Dolini, gdje je namješteno više učitelja i učiteljica a da toga ne osjeća sama općina, jer cijela zemlja pridonosi trošak pak se škole osnivaju gdje su potrebne bez obzira dali su općine siromašne, male ili velike.

Preostalo bi dakle po gornjem prijedlogu i zaključku skrbiti tek za još jedno učiteljsko mjesto.

To je sve rekoh zaključeno u školskim odborima i na općini, novac je u lijepoj svoti pri ruci pa se ipak ništa ne čini.

Lako je pogoditi, da je krivnja lih na višim oblastima. Ta znamo za visoke upravnike, koji bez oklišanja govorniku, da ne treba škola, da je teško doći danas na kraj i nepismenom seljaku, da treba štediti baš kod škola itd.

Sami seljaci ne mogu se doista oduševljavati za nove velike izdatke, jer ih tište i sadanji uz općinski namet od 30 po sto i više, zato bi trebale oblasti pokazivati više mara pak štediti na drugim izdacima, da se namiri ovaj veći izdatak za školu.

Oblasti bi dalje morale kovati gvožđe, dok je vruće t. j. ne otežati sa zaključcima, koji su povoljni za školu, već ih dati odmah provadati, jer seljake od opć. odbora huškaju i drugi ljudi proti školama.

Zaključak o gradnji školske sobe u Noršić-selu snivao je kod oblasti san poldrugu godinu bez potvrde i bez svakoga odgovora, ter ga je trebalo formalno buditi, da putuje dalje svojim propisanim putem.

Uređenju školskoga pitanja u općini Podvrh stajše na putu i ona nesretna ideja, za koju su se borili i neki „prijatelji“ škole, da se naime u Samoboru gradi velika škola za sva sela župe Samobor sa više učiteljskih sila, mar da su i najbliža sela odviše udaljena od Samobora i mar da je decentralizacija škola novim prilikama zahtjev ne samo školskoga zakona o minimumu udaljenosti škole, nego i zdravog naravskog razbora.

Sa svih rečenih razloga zaklinjemo i mi sve prijatelje narodnje prosvjete, neka čine što mogu, da se pitanje škola potisne u prve redove. Naše su oblasti već kroz godine temeljito upućivane, što bi tu valjalo činiti i što se daje lako, brzo i za prvi čas dobro izvesti, neka se samo kane birokratizma u sporom rješavanju spisa i neka svim silama uznastoje, da škola što više omili narodu. F.

Obrtničke izložbe.

„Napredni obrtnik“ stručne novine, što izlaze u Sisku bave se u posljednjem svojem broju s pitanjem obrtničkih izložbi. List se tuži na mrtvilo, što je zavladalo obrtničkim staležom.

Obrtništvo naše domovine, moralo bi da se osovi na svoje noge, te da u stručnom odnosno privrednom pogledu učini bar ono, što se može — što se daje. Očekivati i vječno načekivati nešto, ubitačno je mišljenje.

Članak se ograničuje ovaj put na izložbe, obrtničkih naučnika kojima je svrha, da radnje, koje su naučnici izveli, izloži, da se pruži prilika upoznati napredak do kojeg je naučnik tekom svog naučnog snošaja došao, te da se najbolje radnje primjereno nagrade.

Ovim načinom se u naučniku volja za stručnom naobrazbom pobuđuje, a obrtniku, koji kod te naobrazbe zdušno sudjeluje, izražava javno priznanje.

Izložba treba da sadržava radnje takvih naučnika, koji su najmanje jednu godinu u zanatu, zatim onih pomoćnika, koji su u posljednoj godini svoje naukovanje dovršili. Treba nadalje izložiti školske radnje, risarije itd. te razna naučna sredstva.

Izložbe treba prirediti u svakome gradu ili općini, u kojoj bar 50 naučnika obitava. Ne treba dakle očekivati, da netko, kako se to obično očekuje, odozgora na ovakove stvari podsjeća. To leži u volji i spremnosti samih obrtnika, po tome se mjeri i stručna prosvjećenost, mar i briga onih, kojima je na uzgoj obrtnički podmladak povjeren. A koliko se tek ovim načinom doprinosi moralnom i materijalnom napretku obrtničkom, to bi se opazilo već nakon prvog pokusa jedne ovakove izložbe.

Treba izabrati odbor, koji će ustanoviti raspored izložbe, pobrinuti se za sredstva i pozvati sve one zvanične i nezvanične ličnosti, kojima na leži na srcu napredak obrtničkog stališa. Brinut će se nadalje, da svi naučički predmeti u istinu od naučnika i izrađeni budu, te da se samo ponajbolje radnje nagrade. Trajanje izložbe neka se ustanovi najdulje na 8 dana.

Izbor izložbenog predmeta neka se u načelu prepusti poslodavcu ili samome naučniku. Naročito valja paziti, da se samo takovi predmeti izrađuju, koji odgovaraju običnom obrtničkom poslovanju, koji ne zadaju velikih poteškoća i troškova prigodom izradbe. Tako zvanu „umjetnički“ komadi neka se odbiju.

Nagrađivanje neka se obavi prigodom otvorenja izložbe, a oni predmeti označe, koji su nagrađeni.

Priredivanje obrtničkih izložbi usko je skopčano sa privrednim i uzgojnim napretkom, te bi mu trebalo što više pažnje posvetiti.

Njime bi se bez svake sumnje puno pridonijelo k preporodu obrtničkog našeg staleža.

Trgov.-obrtička komora u Zagrebu.

Dne 29. pr. držana je skupna sjednica trgovačko-obrtičke komore u Zagrebu u nazočnosti gotovo sviju unutarnjih i izvanjskih vijećnika te središnjeg izbornog povjerenstva, na čelu mu gr. vijećnik Đuro Deželčić s perovodom Rajkovićem.

Sjednicu je otvorio predsjednik javljajući, da je potvrđen izbor Mondecar za predsjednika, a ravnatelja Deutscha i gosp. Kontak za potpredsjednike — a zato može novo izabrana komora otpočeti svojim zakonitim radom. Iza toga je aklamacijom izabran za blagajnika vijećnik S. Berger.

Iza toga se čitaju podnesci. Među inima upućuje ministar trgovine komoru, da preporuča svojim interesima, da ne bi sudjelovali kod izložbi pod zaštitom drugih država, kad tamo učestvuje i Ugarska. Izvjestitelj Krešić primjećuje, da u takovim zgodama Hrvatska i njeni izložitelji slabo prolaze. Nakon kratke rasprave zaključuje sjednica, da komora ima tražiti, da se kod svake izložbe, na kojoj sudjeluje Ugarska ima za Hrvatsku postaviti poseban paviljon i obrazovati posebno izložbeno povjerenstvo.

Nadalje zaključuje komora, da se zamoli vlada, neka bi trgovačku školu u Zagrebu uredila kao poseban viši učevni zavod sa naslovom akademije. Na predstavku komore, da bi se imena hrv. gradova i mjesta u mjestopisnom rječniku isključivo sa hrvatskim nazivima označivala, odgovara min. trgovine, da to ne može udovoljiti, jer da se sa dotičnim adresarom služi i općinstvo u Ugarskoj, koje bi trpilo štete, da se „stara opće poznata magjarska imena hrvatskih mjesta“ ne bi u buduću ni sa prijevodom označivala. Vijećnik Šašek prosvjeduje protiv toga, da se magjarska nomenklatura hrv. mjesta proglašuje „starom“ te želi, da komora opet zagovara svoj prvobitni prijedlog. Sjednica zaključuje, da komora glede toga pitanja stupi u dodir sa hrv. vladom.

Prelazeći na dnevni red predlaže predsjedništvo na naknadno odobrenje komorski proračun za godinu 1907., koji je međutim ministarstvo već odobrilo. Proračun iskazuje sveukupne primitke od K 66.445-42 (kraj prireznog ključa od 5 po sto), a sveukupne potrepštine od K 55.989-80; višak iznosi K 10.455-62.

Proračun trgovačko-obrtičkog muzeja za god. 1907. iznaša 15.000 K, a pokriva u obliku redovite državne subvencije 12.000 K. Vijećnik Pilar prigovara, što u muzeju nema još potpunih zbirki, kako ih pravilnik ustanovljuje, našto izvjestitelj uzvraća, da taj posao treba mnogo vremena i sredstava. Proračun bje zatim prihvaćen. S odobravanjem bude nakon toga iza kratke rasprave usvojena poruka starog vijeća, naime, da se komora zauzme za skoro rješenje pitanja o izgradnji nužnih željeznica, da se rijeke reguliraju, i da se kod hrv. vlade osnuje samostalan gospodarstveni odsjek, te da se priredi adresar protokoliranih tvrtki u Hrvatskoj i Slavoniji.

Još je podneseno više prijedloga, te ovi otpučeni pojedinim odborima.

Domaće vijesti.

Sjednica trg. zastupstva urečena za 5. o. mj. nije se mogla održati radi premalenog broja zastupnika.

Izbor izbornika za saborskog zastupnika održan je 8. o. mj., pošto se na 30. pr. mj. nije mogao održati, jer nije pristupio nijedan birač. Ovaj put su izabrani kao izbornici gg. Arch Alfred, Kompare Josip, Poređen Martin, Žitković Josip. Izboru je prisustvovao trg. načelnik g. Čop, te kao perovoda g. blagajnik Vuković, od strane zastupstva: odbornici gg. Stjepan Fresl i Đuro Jurčić.

† Betika Vidrić. U Zagrebu je preminula naglom smrću 8. o. mj. gđa. Betika Vidrić rođena Tomičić, udova pokojnog uglednog odvjetnika dra. Lovre Vidrića. Bila je rodom Samoborka. Laka joj zemlja!

Novac od prodanih jablana. Još 26. kolovoza 1905. prodala je kr. kot. oblast u Samoboru javnom dražbom 225 komada jablanovih stabala uz zemaljsku cestu Samobor—Sv. Nedjelja za svotu od 2542 K 40 l. Trg. je poglavarstvo podnijelo predstavku na zem. vladu, u kojoj je dokazivalo, da su rečeni jablanovi vlasništvo općine, te zamolilo vladu, da novac, koji je ušao prodajom stabala, pripadne općini kao vlasnici drvoreda.

Ova je predstavka konačno ovih dana rješena. Vlada ju je rješila u prilog samoborske općine pod

uvjetima, da taj novac upotrijebi za podignuće nasada uz općinske, eventualno i zemaljske ceste, koje leže u području njenom. Možebitni višak ima općina upotrijebiti za uzdržavanje općinskih cesta i puteva.

Vlada je konačno uputila općinu radi budućeg ravnjanja, da drvoredi uz zem. ceste bez obzira na to po kojine su zasadeni, spadaju cestovnom tijelu, pa stoga po propisu § 421 o. g. z. sačinjavaju vlasništvo zem. crara.

Ipak je u ovom slučaju učinila vlada izuzetak, te je tako našoj općini pripala lijepa svota od K 2575-48, koja je dosada bila pohranjena u samoborskoj štedionici, pa su u ovoj svoti uračunani i kamati.

Za spomenik Mihanovićevo darovalo je društvo „Saleti“ na svome sastanku u Samoboru K 7.

† Nikola Eremić umir. kot. kancelista u Samoboru, umro je dne 6. o. mj. u 50. godini svoga života nakon dugotrajne i teške bolesti. Vječna mu pamjat!

Za ubošku zakladu trga Samobora predala je gđa. Justina udova Eremić K 41-70. To je svota, koju joj je g. Vukelić sakupio kao milodare prigodom smrti njezina supruga, no ona je ovu svotu zahvalno otklonila, te je uručila poglavarstvu za gore označenu zakladu.

Lokalna željeznica Zagreb-Samobor. Dne 5. t. mj. obdržavalo je ravnateljsko vijeće lokalne željeznice Zagreb-Samobor svoju redovitu sjednicu, kojoj su prisustvovali ravnatelj Saliger iz Berlina, dr. pl. Neumann iz Budimpešte, Angermeier i Lustig iz Beča, građevni nadzavjetnik Augustin i dr. Horvat iz Samobora. Sjednici je predsjedao dr. Neumann pošto je predsjednik društva g. dr. Miletić bolešću zapriječen bio sjednici prisustvovati. Iz statističkih podataka uvjerilo se ravnateljstvo, da se promet godimice diže, da je osobni promet dapače nadmašio očekivanje, dočim se teretni u posve normalnim granicama razvija.

Prometni ravnatelj g. Mirko Kamler izvjestio je o stanju društva iz kojega se izvješća razabire, da sadanja prometna sredstva ne će u buduću moći odoliti navali prometa, te da ih bezuvjetno upotpuniti treba. Samobor postao je lječilištem, uslijed česa će se osobni promet dići; berlinsko društvo, koje Rude istražuje, diže tvornicu sadre, koje kani svoje proizvode raspačavati ne samo po cijeloj Hrvatskoj i Slavoniji, već i po južnoj Ugarskoj i Kranjskoj; izvoz dolomita godimice raste, a osim toga izvaža se znatna količina drva i ine robe.

Ravnateljstvo je s interesom saslušalo izvješće prometnog ravnateljstva, pak jer i čisti dobitak, koji je god. polučen, njegove navode potvrđuje, stvorilo je zaključak, da se vozna sredstva upotpune pak da se bezodvlačno naruči jedna nova lokomotiva, 6 osobnih kola i 9 teretnih vagona, a povrhu toga da se nabave jedna Komarek motorkola, koja će u ljetno doba neprestano općiti moći između Zagreba i Samobora. Troškovi s tim nabavama skopčani iznose 150.000 K pak je ravnateljstvo stvorilo zaključak podjednako i glede pokrivanja istih.

Prometni ravnatelj zauzeo se je za činovništvo i službenike društva, te predlaže nacrt statusa, beriva i promaknuća. Da se predusretne svakoj samovolji i protekciji, predlaže ravnatelj osnovu automatičnog promaknuća svakoga činovnika i službenika, tako da će svaki biti siguran da nakon izminuća određenoga vremena mora za stanovitu svotu svaki put stupiti u viši plaćevni stepen.

Ravnateljstvo je i ovaj predlog simpatijom pozdravilo i u načelu prihvatilo, te za tekuću godinu već i plaće prama istomu dozvolilo, dočim se definitivni zaključak pridržaje glavnoj skupštini.

Konačno valja istaknuti, da je ravnateljstvo uvidilo da obzirom na to, što se u Zagrebu mora roba pretovarivati, uskotračni sustav ne odgovara svrsi, pak je izjavilo nadu, da će se onom zgodom, kad će se u Podusedu morati most opet učvrstiti, moći sa visokom vladom postići sporazumak uslijed kojega će se sadanja uskotračna željeznica moći pretvoriti u normalnu, koja će se produljiti od Samobora do Ruda, i na drugu stranu sa kranjskom željeznicom u Rudolfovom spoju.

Iz toga se vidi, da ne stoji prigovori proti upravi željeznice kanda ona ne mari da popravi nedostatke, nu ona mora prije svega pronaći vrela zasluzbi, a ne može u tutanj trošiti ogromnih svota samo na udobnost pojedinaca.

Pokraj tako znatnih izdataka ne će moći niti putujuće općinstvo zamjeriti, ako se vozne cijene za kakovu neznatnu pristojbu povise, što se, kako čujemo također namjerava.

Dodatak uredništva: Mi ovu povišicu u voznim cijenama, kojima nam opet prijete uprava željeznice, ne možemo nikako smatrati opravdanom. Kad je nedavno povišena cijena, mi smo šutjeli nadajući se, da se preko te povišice ne će ići, no sad izgleda ko da je uprava stavila baš ovo povisivanje voznih cijena u program svoga rada, dok bi puno bolje bilo, da se maliko više pobrine za toplinu u kupejima, gdje moraju putnici upravo drhturiti od studeni. Jednako bi bilo poželjno, da ravnateljstvo počinje već jednom pomisljati na dioničare, koji su žrtvovali lijepe svote za gradnju željeznice, a da im dionice nijesu donijele do danas ni filira, premda željeznica odbacuje već priličan dobitak.

Napokon moramo prigovoriti, što nam željeznička uprava nije priposlala sjedničkog izvještaja, nego smo za nj morali saznati tek iz zagrebačkih dnevnika. Malo više obzirnosti ne bi škodilo.

Hrv. društvo za pučku prosvjetu. Povjereništvo ovoga društva za sv. Nedjelju preuzeo je rav. učitelj g. Stjepko Debeljak.

Izveštaji o sjednicama općine Podvrh. Kako je poznato, izražena je želja zastupstva podvrškoga u posljednjoj sjednici, da se izveštaji o važnijim zaključcima sjednica opć. Podvrh priopćuju u našem listu. Mi ćemo ovu želju drage volje zadovoljavati, uvjereni, da će nam općina svagda i na vrijeme dostavljati izvratke svojih sjedničkih zapisnika. Moramo otvoreno reći, da nas veseli, što opć. zastupstvo uvida potrebu ovakvog izvještavanja u javnosti, znajući, da će se na taj način moći obavijestiti o radu odbornika i svaki pojedini općinar u posljednjem selu, ako će ga stvar da zanima. Javan rad pripada javnosti, a što zastupstvo potiče ovako pitanje, jedan je dokaz, kako ozbiljno shvaća svoj odgovorni rad i cijeni povjerenje svojih izbornika. — Nadamo se, da će naš list time dobiti još više prijatelja i čitača u našem okolišnom seljaštvu, naročito onom iz općine Podvrh.

Posljedni pokladni dnev. Na pokladni ponedjeljak priredilo je hrv. pjevačko društvo „Jeka“ svoju drugu zimnju zabavu, koja je bila vrlo dobro posjećena. Općinstvo pokazivalo je svoje zadovoljstvo dugim aplausom iza pojedinih točaka programa, koji je bio u svemu najpreciznije izveden.

Iza koncerta bio je vrlo animirani ples, koji je potrajao do zore. Općeno je mišljenje, da je ova zabava „Jeka“ bila najuspješnija od svih ovogodišnjih zabava.

U utorak poslije podne bio je priredjen korzo, koji je ljepotom, ukusom, alegorijom te elegancijom natkrio sve dosadanje korze u Samoboru. U povorci je sudjelovalo 20 koliju. Po ulicama je bilo živahnoga nabacivanja koriantolima. Na večer su u dvorani kod „grada Trsta“ završene poklade s uspjelom redoutom.

Pišu nam iz Karlovca: Na 4. o. m. j. sahranjen je na dubovačkom groblju Franjo Bajuk, krojački radnik, rođen 1830. u Samoboru. Pokojnik je živio solidno, no kraj svega toga morao je kao izmučen starac još pred koji dan zarađivati svagdanji kruh, a da ne padne općini na teret. Doista je već skranje vrijeme, da se stvori zakon za osiguranje radnika u starosti i nemoći, koji će se i za ovake bijednike poskrbiti. Lj. T.

Mali pokojnik. Neki dan ispratila je duga povorka školske djece svoga druga Alojzija Devunića do vječnog počivališta. Dječak je podlegao teškoj bolesti u 12. godini mladahnoga života. Mladež mu je sabrala za umjetan ukusan vijenac od bijelih durdica i nekoliko crvenih ruža, te bijelom vrpcom, na kojoj je stajao natpis: „Milom drugu — Školska mladež“. — Za ljesom stupahu njegovi saučenic, učenici IV. i V. godišta. Tužna ova povorka, što je pratila jedan mladi usahlji život, na svakog je učinila bolni dojam. — Spomenuti nam je, da je od sahranog novca za vijenac nešto preostalo. Drugovi pokojnikovi sami su izrazili želju, da se taj novac preda siromašnim roditeljima maloga pokojnika.

Eksplozija češlja na glavi. Šestgodišnja djevojčica Katica Ljubić u Stupniku grijala se kod tople peći, a u kosi imala crveni češalj od celluloida. Uslijed topline eksplozirao je u času češalj, te je osim opekline nastupio i potres mozga; djevojčica ležala je bez svijesti punih 36 sati. Kako su ovakovi češlji vrlo rašireni u pučanstvu, to upozorujemo majke na ovu novu i pogibeljnu vrstu ozljede.

Vjenčani su 1.—15. velj.: Luppert Josip, palir, i Julijana Zorman. — Urli Dragutin, vlasnik ciglane i gđica Dragica Filipec. — Božić Mijo, brijač i Franca Dulan. — Bišćan Janko, krojač i Regina Drušković. — Jurković Mijo, stolar i Paula Marović. — Golobić Petar, radnik i Franjica Domik.

Umrli od 1. do 15. veljače: Franjo Kocianić, dijete klobučara, 3 mjeseca, Obrtnička ul. 5. — Vjekoslav Devunić, učenik V. r. p. škole, 11 g., Samostanska ul. — Ana Vuković, dijete kušarice, 6 god., Orič. — Nikola Eremić, sudb. kancelista u mir., 51. g., Obrtn. ul.

Društvene vijesti.

Hrv. pjev. društvo „Jeka“ javlja ovim putem svim svojim časnim, utemeljiteljnim, podupirajućim te izvršujućim članovima, da će dne 24. l. m. održavati 34. redovitu glavnu skupštinu u gradskoj vijećnici u 3 sata poslije podne.

Društvu za poljepljanje Samobora pristupio je kao podupirajući član g. Stjepan pl. Miletić, veleposjednik i hrv. književnik.

Gospodarsko društvo u Samoboru pozivlje ovim sve prošlogodišnje članove a i druge žitelje Samobora i okolice, da se upišu u društvo za g. 1907., jer inače nije moći pružiti članovima svih pogodnosti i koristi, kad se ne zna u početku godine, tko je član i koliko je članova. Upisnina od 4 krune nosi koristi 100 po sto, ako bude dovoljno članova od početka godine.

Inače nije moći odrediti broj gospodarskih kole-dara, časopisa Seoskoga gospodarstva, ne može se nabaviti dovoljno djeteljnog sjemena, modre galice, ne može se pravo smjestiti bikova i raznoga oruđa itd. Proletna skupština je pred vratima, posljednji dakle čas pristupa u društvo. Članarinu ubire i u društvo upisuje predsjednik društva, domaći župnik, kod njega se dižu kole-dari, novine i drugo, što pruža ovo društvo. — Predsjedništvo gospodarske podružnice u Samoboru.

Razne vijesti.

Strašan prizor kod iseljivanja. Na budimpeštanskom kolodvoru odigrao se među iseljenicima za Ameriku potresan prizor. Neki mađarski seljak Varga, oženjen, i otac dvoje djece, odlučio je da ode u Ameriku. Žena ga je od toga odvraćala, ali bez uspjeha. Kad je imao muž odputovati vlakom iz Budimpešte, sprovadala ga je žena sa dvoje djece. Kad je vlak krenuo, bacila se je žena sa svoje dvoje djece pod vlak i sve troje bijaše u tili čas mrtvo. Vlak je stao, i kad je Varga čuo, što se dogodilo sa ženom i djecom, srušio se bez svijesti i odnesen je u bolnicu.

Podmorska željeznica. U Trentonu u Newyerseyu ustrojilo se društvo s glavnicom od 6 mil. dolara pod naslovom „Transalaska and Imperial Company“, koje namjerava izgraditi podmorsku željeznicu među Azijom i Amerikom. Podmorski tunel spojio bi ispod Behringove ceste željeznicu sibirsku sa onom u Aljaški.

Po moru se pješke može. U nizu izuma jedan pobuđuje osobito čuđenje. Karlo Holriev, kapetan američki, pronašao je način, kojim se može pješke hodati po moru. Sam izumitelj je tri sata hodao po vodi blizu grada Cincinnati, a gledaoci se divili i odobravali mu. On u tu svrhu obuče cipele od drveta, koje su dugačke 1 metar i 20 cm.

Prosvjeta.

Samoborci na književnom polju. „Savremeni-k“ kojemu je urednikom dr. Branimir Vizner, donosi dramu Frana Hrdčica „More“ i jednu bilješku pod natpisom „Za jedan zaboravljeni grob“ od Bogumila Tonija. — Naš novi sugrađanin dr. Milan Heumrl piše u „Sav.“ o razvoju naših stranačkih prilika. — U „Nar. Nov.“ od 9. o. m. j. napisao je B. Ton i criticu: „U ubožnici“; u književnom prilogu „Obzorovu“ od 10 o. m. j. piše B. Vizner ocjenu posljednjeg romana Novakova: „Tito Dorčić“ — „Slavjanski glas“, što izlazi u Bugarskoj, ima u 4. svesci prijevod predavanja Hrdčiceva: „O uzajamnosti dramske proizvodnje juž. sl. autora“.

„Sv. Cecilija“. Primismo 1. svesku ove smotre što je od nove godine pokrenuše neki prijatelji crkvene glazbe. Glavna je zadaća ovoj smotri, da promiče u nas crkvenu glazbu, pa će zato pučkoj pjesmi posvećivati osobiti mar. Donosit će i glazbene priloge, koje će uređivati poznati stručnjak prof. Dugan.

Kako je polje naše crkvene glazbe vrlo neobrađeno, ova nam je smotra ne samo dobro došla, već nam je upravo nužna. Našemu crkvenom pjevanju treba više njege i pažnje. Krasne stare narodne pjesme zaboravljaju se, neopaženo ih nestaje, mnogo biserno zrnac ispalo je već i izgubilo se s derdana glazbenoga, što ga je narod kroz stoljeća nanizao. Zato je nužno, da se prikupi sve, što se još daje i spasi potomstvu. Tu zadaću preuzela je na sebe „Sv. Cecilija“, pak je zato dužnost naša, da je po mogućnosti podupremo. Ne traži se za to velikih žrtava, jer pretplata za cijelu godinu iznosi tek 5 K. Napose pak stavljamo ovu smotru na srce i dušu našem svćenstvu i učiteljstvu, kao glavnim faktorima za promicanje crkvene glazbe; neka uloze sve sile, da ovu novu „Sv. Ceciliju“ ne stigne sudbina njezinih predšasnica, nego da se održi i raširi, a plodovi njezina nastojanja opažat će se doskora u crkvenom našem pjevanju, kako se lijepo opažaju i plodovi slovenačke „Sv. Cecilije“ u susjedne nam braće.

Članovi „Matice Hrvatske“ obavijestuju se, da su ovogodišnje knjige prispjele, pa da ih mogu uz uplatu dotičnog prinosa podići kod povjerenika M. Katića, Rambergova ulica 13.

Članovi prinostnici i zakladnici nadoplauju ove godine 50 fil. na redovni prinos i podmirenu zakladninu. Budući da je još velik broj članova, koji se prošle godine ne prijavile, javlja im se, da prošlogodišnje knjige mogu i naknadno dobiti, ako se najzad do 15. veljače prijave. Poduprimo i širimo hrvatsku knjigu!

Gospodarstvo.

Sušenje povrća.

U ovakvoj sušionici daje se povrće mnogo ljepše i bolje posušiti, negoli vani na suncu ili u krušnoj peći. Ne će dakle biti teško, da se odlučimo i nabavimo si je. Vrlo će nam dobro poslužiti i za sušenje voća. Do-duše voće ne rodi svake godine toliko, te bismo ga mogli sušiti, ali povrće možemo sušiti svake godine. Ne treba se dakle bojati, da bi nam sušionica stajala neupotrebljena. Veliku množinu povrća i voća dakako da ne možemo u njoj posušiti; ali svih osam ljesica stane po prilici jedno 7—8 klg. narezanih jabuka. Tko hoće da se bavi sušenjem povrća ili voća u većoj mjeri, moći će si nabaviti prema potrebi i veću sušionicu.

Već smo prije pomenuli, da se posušeno povrće sprema u vrećice i objesi na propušno mjesto. Ali kod toga može se povrće napiti vlage iz zraka, te opijes-niviti. Zato je mnogo bolje, da se povrće najprije va-ljano na uzduhu ohladi, a onda u škrinjice dobro poh-rani. Škrinjice treba iznutra obložiti papirom, nato se dobro nagnjete u nje suho povrće, a odozgo se onda opet pokrije papirom. Naravno, da se ni škrinjice ne smiju pohraniti na kakovo vlažno mjesto, već treba da se nalaze na suhu i zraku prostoru.

O pripravi za sušenje treba napomenuti za poje-dine vrste povrća ovo:

Zeleni pasulj i bob pobere se sa stabiljke onda kadno je i za kuhanje najbolji, naime, dok još nema razvitih sjemenaka. Zelene se komuške strijebe t. j.

očiste od konaca i razrežu po dužini. (Za oba ova po-sla imade i poseban nož). Parenje i sušenje obavi se nato, kako je već prije rečeno.

Zeleni se grašak obere prije negoje po sve puna ko-muška, izljupi se, opari i posuši. Poslije će kod kula-nja opet postati tako mek i nježan, kao da je posve syjež, te je za zimu rijetkost.

Mrkvu, žutu korabu i dr. možemo samo od kasni-jih vrsta donekle pohraniti u pivnici, ali doskora gube na svojoj tečnosti i ukusu. Mnogo su ukusnije i njež-nije rane i sredno-rane vrste. Za sušenje se svakako preporučuju ranije, bolje vrste, pak ćemo imati i za zimu finog povrća. Ovo se povrće priređuje za sušenje kao za obično kuhanje, tek se izreže nešto tanje bilo u pločice ili u rezance, da se lakše posuše. Pari se kao i ostalo povrće.

I krumpir je dobro posušiti za zimu ili pravilnije rekavši za proljeće i ljeto, dok ne dode novi. To će se gdjekomu činiti skroz nepotrebno, jer svježeg koruna ima u svakoj kući cijele godine. To je istina; ali je po-znato i to, da je korun najbolji i najukusniji za jelo kada je potpuno dozorio i nešto se nakon toga posu-šio. Skoro poslije toga gubi on i na svom sadržaju i ukusu, i to što je raniji prije, a kasnije vrste kasnije. Kad pak počmu izbijati klice, izgubi svaki liniji ukus. Kod posušenoga koruna toga nema. On se potpuno zrio i nešto posušen objeli, metne u vodu, da na uzduhu ne potamni, a onda se izreže u pločice, opari se i na-pokon posuši. Gotov posušen korov mora biti kao limun žut i proziran. Kuha se vrlo brzo, mek je, a ipak se ne rasipa tako lako kao svježi; vrlo je ukusan, pak se daje i za salatu izvrsno upotrebiti.

Posušeno povrće upotrebljujemo za varivo, ali ga isto tako možemo prirediti i kao salatu, pa nam ono po tome daje obilnu izmjenu za zimu. I te kako je uku-san zeleni pasulj kao salata. Gomolji od zelera isto se tako posuše u pločicama ili rezancima kao i korabica i mrkva, pa se mogu zimi izvrsno upotrebiti bilo za salatu, bilo za juhu.

Kupus se izreže kao za ukuhanje, onda se pari i suši. Poslije se kuha kao „slatki kupus“.

Kod izbora pojedinih vrsta povrća ne treba mnogo premišljati: sve se daje sušiti, što nam ljeti pretječe; no tko već hoće i može da izabira, svakako je bolje da uzimlje za sušenje finije vrste.

Zelenje za juhu ne pari se, nego se izreže na sitnije komade i suši. Svakoj je domaćici ugodno, kada može zimi za njim posegnuti i poboljšati juhi ukus.

Napokon treba reći nešto i o kuhanju posušenoga povrća. Ovo se mora doduše nešto dulje kuhati, nego li svježe zeleno povrće, dok bude posve meko; ali to se vrijeme opet uštedi time, što ne treba druge priprave. Prije se preporučivalo, da se posušeno povrće prije kuhanja neko vrijeme moči u vodi. No kod malo pažlji-vijega kuhanja je to posve nepotrebno. Potrebna koli-čina suhoga povrća polije se kipućom vodom i odmah se nato kuha, bez da se ona voda odlije. Dalje se po-stupa kao sa svježim varivom, a napose pak valja pa-ziti da se sušeno povrće uvijek kuha u obilnom soku ili na „rijetko“, kako se obično kaže. Bit će tada i mekše i ukusnije. Maslac i mast upija suho povrće mnogo bolje nego svježe, pak je zato od njega priređeno va-rivo tečnije od svježeg priređenog povrća. Za kuhanje ne treba previše uzimati suhoga povrća, jer će se ono jako nakuhati, t. j. opet će se toliko raširiti, koliko se za sušenja stisnulo.

Tko baš hoće, može prvu vodu s oparenoga po-vrća odlijati, kako to neki i čine. Napose valja to za bob i grašak, jer prva voda od njih potamni; ali onda mora i druga voda dobro kipjeti prije nego se saspe u nju opareno povrće. To napose vrijedi, ako je voda nešto više vapnena, te se ne će u njoj grašak ili bob da umekša. Vrijenjem će se ipak barem jedna čest vapna izlučiti, pak će se onda u njoj i sočivo moći mekše skuhati.

Promet nekretnina

u općini Samobor za drugo polugodište 1906.

Drušković Franjo i Dora iz Samobora, Starogradska ulica 45, naslijedili su iza pok. Josipa Druškovića iz Samobora, nekretnina u vrijednosti od 160 K. — Mihelić Antun iz Samobora, Smidhenova ulica 6, prodao je Katarini Knafel iz Samobora, livadu u površini od 356 č. hv. za kupovninu od 200 K. — Koščica Tere-zija iz Samobora, Gornji kraj 54, prodala je Alojzu Škacau iz Samobora, Gornji kraj 54, livadu u površini od 1 rali 1093 č. hv. za kupovninu od 190 K. — Ke-segy Fanika rod. Vuković iz Samobora, Rambergova ulica 4, prodala je Đuri Jakopcu ml. iz Samobora, Ram-bergova ulica 29a, kuću i dvorište u Rambergovoj ulici za kupovninu od 9000 K. — Stiplošek Ignac i Josip iz Samobora, Gajeva ulica, prodali su Franji Kirinu iz Zagreba, livadu u površini od 98 č. hv. za kupovninu od 46 K. — Knez Franjo iz Samobora, Smidhenova ul. 8, naslijedio je iza pok. Ane Knez, nekretnine vrijedne 3000 K. — Kokman Franjo iz Banjaluke i Terezija Hor-vat iz Varaždina naslijedili su iza pok. Viktorije Kokman iz Samobora nekretnine vrijedne 1400 K. — Horvat Katarina iz Bregane i Ana Cella iz Zagreba, naslijedili su iza pok. Terezije Štengl iz Ruda kbr. 206, nekretni-ne u vrijednosti od 109 K 80 fil. — Roščak Matija iz Samobora, Stražnička ulica 3, naslijedio je iza pok. Tereze Roščak, nekretnine u vrijednosti od 8800 K. —

(Nastavit će se.)

Prigodom smrti moga neprežalj-
noga supruga

NIKOLE EREMIĆA

um. kr. kot. kancelista

pritekli su mi u pomoć pred. g. parok
Ambrozije Pavlović, pak gg. Ličina i
Vukelić. Njihovim nastojanjem bilo mi
je omogućeno, da priredim doličan po-
greb miloga pokojnika.

Zahvaljujem svima, koji su mi bilo
čime na ruku kako za teške bolesti,
tako i prigodom smrti moga supruga.
Naoseb zahvaljujem liječnicima dr. Biš-
ćanu i dr. Juratoviću za besplatnu liječ-
ničku njegu, te veleč. g. dekanu Forku
za osobitu susretljivost prema pokoj-
niku ine vjere.

Neka bude izrečena topla hvala i
gdama. Ceraj i Erbežnik za njihovu
skrb i njegu, te sl. čipovništvu kot. suda
za položeni krasni vjenac na odar milog
pokojnika.

Još jednom svjema hvala!

Justina Eremić.

4 1/2 00

Hrv. slav. centralna

4 1/2 00

UDRUŽNA BANKA U ZAGREBU

Katančićeva ulica broj 2.

prima uloške na kojice to ih ukamađuje sa 4 1/2 00 čistih.

4 1/2 00

4 1/2 00

Najjeftinije **Najsolidnije** **Najbolje** **Najkvalitetnije**

pokućvol **pokućvol** **pokućvol** **pokućvol**

I. hrvatska

stolarska i tapetarska

obrtna vjeresijska udruga

Marije Valerije ulica 10. Zagreb. Nikolićeva ulica broj 2.

preporuča svoje bogato skladište
stolarskog i tapetarskog
pokućva.

Samo domaći proizvod.
Polakšice u plaćanju. Cjenici i troš-
kovnici badava. Nebrojene po-
hvale stoje svakomu na
uvid.

Uspješno se oglašuje u
„Samoborskom listu“

„MALVINA CRÈME“

Tko želi uzdržati nježnost i ljepotu
svoje kože, neka svaku večer prije spa-
vanja nariša svoje lice, vrat i ruke sa
„Malvina crème“ i to tako dugo ribati,
dok se Crème posve ne izgubi u koži.

Nečistoća teinta, crvena koža, sun-
čane pjegice i ispućane ruke i usta, sve
se to odstranjuje sa „Malvina crème“.

„Malvina crème“ ne sadržaje nikako-
vih po kožu štetnih tvari, te i dulja
uporaba ne može po kožu štetna biti.
Duljom uporabom biva koža mekana i
bijela.

„Malvina crème“ posjeduje još i to
svojstvo, da se ne pokvari i ne otvrd-
ne, te je uvijek dobro za uporabu.

Cijena i lončiću K 1-20.

Malvina sapun

Podupire djelovanje „Malvina crème“,
te je za pranje veoma ugodan i troši se
veoma štedljivo.

Cijena komadu 80 fillira.

„Malvina parfum“

je veoma fina i ugodna mirisa, te se
dobiva već u to spremljenim bocama.

Svi ovi preparati radeni su u mojoj
liječarni, te su pravi samo oni, koji nose
ovaj zakonom zaštićeni znak.

Ljekarna
M. Kleščić,
u Samoboru.

Med. univ.

Dr. B. HIRŠL

specijalista za kožne i tajne bolesti.

Ordinira u Zagrebu, Gundulićeva ulica broj 1.
II. kat od 11 sati pr. podne do 4 sata pos. podne,
a prema želji i na večer.

Oglas dražbe.

Potpisani upravitelj daje ovim do sveopćeg
znanja, da će se dne 28. veljače 1907. u 9
sati prije podne održavati javna dražba pokretnina
stečajnine Stjepana Šetina u Samoboru u du-
ćanu istoga u Rambergovoj ulici br. 16, sasto-
jećih se iz razne specerajске i mješovite robe
te dućanskog nareda u procijenjenoj vrijednosti
od 90 K. 34 fil. i to dature najboljem nudocu
za gotov novac.

Dražbeni uvjeti mogu se uvidjeti kod pod-
pisanog upravitelja ili njegova zamjenika odv. g.
dr. Dragutina Benaka u Samoboru.

Upravitelj stečajnine Stjepana Šetina u Samoboru

odvjetnik dr. Mavro Herzog.

Liker-vino za mlohave i
nemoćne osobe, finog ukusa
itd. itd. jest

Crèma Marsala

tvornice specialiteta

Attilio Depaul iz Trsta.

U Samoboru se dobiva kod Janka Budia ml.

Najbolji i najfiniji je

ocat bez alkohola

a dobiva se u tvornici octa Andrije Nagode.

Pension Samobor

Gostiona k lovačkom rogu.

Upozorujem p. n. općinstvo na najbolju i najfiniju kuhinju, na sve vrste deli-
katesa, razne kobasice, sir, kavijar, te veliki izbor najfinijih domaćih vina, vina u bo-
cama, šampanjca itd.

Zajedničke objede.

Preporučujući se sl. općinstvu za što brojniji pohod bilježim

sa veleštovanjem

Robert Dattler.